

NS naujienų biuletenis

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1162

22.06.2025 (136)

Hitleris kare : Kas iš *tikrųjų* nutiko?

A.V. Schaerffenberg

9 dalis

8 skyrius:

Pergalė Vakaruose

Filosofija atves savo idėją į pergalę tik tuo atveju, jei suvienys drąsiausius ir energingiausius savo epochos ir tautos elementus ir suburs juos į tvirtas kovinės organizacijos formas."

Adolfas Hitleris, *Mein Kampf*, 2 tomas, V skyrius

Gegužės 10 d. prasidėjus Hitlerio ir von Mansteino puolimui į Vakarus, Vermachto pajėgos vykdė valymo operacijas Norvegijoje. Vokiečių žygis per Ardėnus Hitleriui ypač patiko, nes jis nevedė į Žemutines žemes. Priešingai nei teigia tradiciniai istorikai, jis nebuvo suinteresuotas kaupti užsienio nekilnojamąjį turtą, bet norėjo kuo greičiau apriboti ir nutraukti konfliktą, kad jis neišplistų. Savo karo direktyvose, išleistose kiekvienam Vermachto vadui Vakarų fronte likus keliems mėnesiams iki 1940 m. kampanijos pradžios, fiureris nuolat pabrėždavo, kad ne-

galima pažeisti neutralių šalių. Pačioje pirmoje savo direktyvoje dėl karo veiksmų jis teigė, kad "Olandijos, Belgijos, Liuksemburgo ir Šveicarijos mums suteiktų neutralumo garantijų reikia kruopščiai laikytis". Antrojoje direktyvoje jis įsakė, kad "Baltijos jūros prieigos bus užminuotos nepažeidžiant neutralių teritorinių vandenų" (38, 41). Vėliau jis pabrėžė Kriegsmarine: "Visų neutralių valstybių neutralumas turi būti visiškai gerbiamas" ("Visiškai slapta, tik pareigūnams, C.-in-C., Navy, Berlynas, 1939 m. rugpjūčio 4 d."). Šios direktyvos buvo visiškai slapti kariniai įsakymai, pirmą kartą viešai paskelbti gerokai po karo pabaigos (1964 m.).

Aiškiai kontrastuodami su Hitlerio skrupulinga pagarba neutralių tautų, esančių kovų pakraščiuose, suverenumui, sąjungininkų vadai planavo užimti Belgiją su britų ekspedicinėmis pajėgomis, vadovaujamomis generolo lordo Gorto, ir prancūzų XVI korpusu, vadovaujamu generolo Fagaldo, bent jau 1939 m. spalio 24 d. Vadinamojo Dyle plano pavadinimas kilo nuo upės, prie kurios priešais Antverpeną Gorto armija planavo susijungti su Belgijos pajėgomis. Šis "asmeninis ir slaptas nurodymas" (Innes, 117) buvo perduotas Belgijos vyriausiajam štabui, kurio vadai nuoširdžiai pritarė savo šalies neutralumo pažeidimui. Belgijos karaliui Leopoldui III paliepus, lapkričio 14 d. Prancūzijos vyriausiajai vadovybei atstovaujantis generolas Georgesas "laikinąjį Dyle planą pavertė galutiniu įsakymu" (ibid.). Sužinojęs apie Belgijos išdavystę, Hitleris nedelsdamas įsakė savo Vermachtui ruoštis užimti Nyderlandus, kol jie dar nespėjo susijungti su anglo-prancūzų kariuomene. Šių mažų valstybių demokratinė valdžia tikėjosi gauti naudos iš Sąjungininkų pergalės, konkrečiai - lengvai pavogti naujų teritorijų Šiaurės Vokietijos sąskaita, kad jose galėtų apsigyventi didėjantis gyventojų skaičius.

Kai Anglijos bandymas užimti Norvegiją buvo sužlugdytas, kitą sąjungininkų grėsmę, kylančią per Nyderlandus, reikėjo ne mažiau kruopščiai užgniaužti. Gegužės 10 d. 05.45 val., likus dviem valandoms iki britų ir prancūzų pajėgų persikėlimo į Žemutines žemes, Liuftvafės karo lėktuvai smogė Belgijos aerodromams.

Didžiausia kliūtis Hitlerio puolimui buvo Belgijos Eben Emaelio tvirtovė - galingiausias ir technologiškai pažangiausias įtvirtinimas Žemėje. Visuotinai kariniuose sluoksniuose laikomas "neįveikiamu", jis buvo ne tik Lježo gynybos, bet ir visos Vakarų kampanijos raktas. Jau vien jos egzistavimas įtikino beveik visus generolus - tiek vokiečių, tiek sąjungininkų - kad ji pralauš arba sustabdys sunkiausią prieš ją nukreiptą puolimą. Eben Emaelio vadavietės požeminė pozicija buvo neįveikiama sausumos pajėgoms, negalinčioms apeiti forto, o jo bunkeriai buvo visiškai neatsparūs didžiausioms aviacinėms bomboms ir net sunkiosios artilerijos sviediniams. Jis visiškai dominavo strateginiame Hitlerio puolimo šarnyre, kur susikirto Masės upė ir Alberto kanalas. Šio kanalo šliuzus kontroliavo tvirtovės stebėtojai. Pats Belgijos įtvirtinimų egzistavimas buvo nurodytas vok-

iečių generalinio štabo strategų prieš von Mansteino planą. Be abejo, įprastinės pajėgos niekada negalėjo įveikti Eben Emaelio.

Fuehreris ir vėl ieškojo žmogaus, kurį kariuomenės vadovybė dėl jo novatoriškų idėjų buvo nustūmusi į antrą planą. Generolas Kurtas Studentas tikėjo, kad nepaprastą gynybą galima užklupti netikėtai, su minimaliomis žmonių aukomis, kariams nepastebėtiems nusileidus sklandytuvais. Hitleris pasitarė su Studentu ir jie parengė detales, kaip auštant pulti Eben Emaelį sklandytuvais. Šis planuotas puolimas buvo toks svarbus, kad fiureris atidėjo visą Vakarų puolimą, kol bus užimtas fortas, nuo kurio, tiesą sakant, priklausė visa kampanija.

7 500 pėdų aukštyje nepakartojami "Ju 52", vilkę 39 DFS 230, nuleido savo medinius sparnų užtaisus ir pasuko atgal prie Vokietijos sienos, kad sklandytuvai - kiekvienas su aštuoniais gerai ginkluotais desantininkais ir sprogmenų specialistais - galėtų visiškai tyliai nusileisti prie tiltų, esančių palei Masos upę ir Alberto kanalą, įskaitant Eben Emaelį. Nusileidimas buvo nepriekaištingas ir visiškai nepastebėtas gynėjų. Nors jie buvo visiškai nustebinti, tačiau kovėsi labai narsiai ir sumaniai. Tačiau kol jie atsigavo nuo šoko, kurį patyrė susidūrę su vokiečių kareiviais ant savo neįveikiamo forto stogo, desantininkai išmušė iš vėžių dvi 120 mm patrankas ir devynias 75 mm patrankas, kitaip tariant, visą forto viršutinę artileriją. Per 24 valandas tariamai "neįveikiamas" 700 elitinių karių bastionas krito prieš 70 skraidyklių karių, kurie neteko šešių žuvusiųjų ir dvidešimties sužeistųjų. Per didžiulę sąjungininkų gynybos spragą, atsiradusią kritus šiai galingiausiai pasaulio tvirtovei, Vermachto puolimas užplūdo Belgiją.

Tuo tarpu kiti sklandytuvų būriai greitai užėmė tiltus prie Veldvelto ir Vroenhaveno, per kuriuos įsiveržė vokiečių pajėgos. Hitleris, generolas Studentas ir jo desantininkai pasiekė precedento neturintį karinį stebuklą; tai buvo svarbiausias visos kampanijos veiksmas ir viena didžiausių, unikaliausių pergalių karo istorijoje. *Antrojo pasaulinio karo iliustruotoje enciklopedijoje "The Marshall Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two"* (p. 141, I tomas) rašoma: "Nebuvo atsižvelgta į Adolfo Hitlerio vaizduotę, kuris, nepaisant O.K.W. skepticizmo, asmeniškai domėjosi netikėto Alberto kanalo tiltų užėmimo planavimu."

Vos per savaitę britų ir prancūzų kariuomenės buvo išstumtos iš Belgijos. Visiškai užkluptos netikėtos Eben Emaelio kapituliacijos, sąjungininkų armijos suklupo ir puolė slėptis už kito įtvirtinimo, kurį laikė neįveikiamu, - Maginot linijos. Tas pats Pirmojo pasaulinio karo mentalitetas, kuris dominavo Vokietijos generaliniame štabe, suakmenėjo ir Prancūzijos strategijoje. Tačiau fiureris žvelgė toliau nei pasenusios konvencijos. Pagal planą, kurį jis parengė kartu su von Mansteinu, jo Luftvafė nušlavė priešo lėktuvus ir tuo pat metu smogė sąjungininkų sausumos pajėgoms, kurias tuo pat metu siaubė "Panzers", po to susprogdino mobilioji artilerija ir nušlavė pėstininkai. Nacionalsocialistų bendradarbiavimo dvasia

puikiai suderino visus šiuos skirtingus mūšio elementus į greitą, visada į priekį judantį, nenutrūkstamą "Blitzkrieg", kuris išmušė iš pusiausvyros prieš persvarą.

Visur, kur tik prancūzai ar britai bandydavo atsilaikyti, jiems būdavo suduodami triuškinantys smūgiai, po kurių vokiečiai skubiai pereidavo prie kito taikinio, neleisdami priešui atsikvėpti, jau nekalbant apie atsaką. Šios taktikos greitis ir žiaurumas greitai išgąsdino sąjungininkų pajėgas. Gegužės 20 d., praėjus vos dešimčiai dienų nuo puolimo pradžios, prancūzų ir britų sausumos pajėgos buvo padalytos į dvi dalis. Padėtis pasikeitė. Jų garbei, kai karas pradėjo klostytis prieš juos, jie drąsiai bandė susigrąžinti prarastą iniciatyvą improvizuodami galingą kontrpuolimą prieš 7-ąją tankų diviziją, kuri, vos pasiekusi savo atsargų pabaigą, nusileido iki pat Cambrai. Sąjungininkų vadai suprato keblią panzerių padėtį ir, greitai mąstydami, paleido po du šviežius britų ir prancūzų tankų batalionus, gero-kai aplenkdami šaudmenų pritrūkusius vokiečius ir grasindami jiems sunaikinimu. Netoli Arraso prancūzų "Char B" tankai iš arti nustebino vokiečių šarvuočius, iš arti sunaikindami "Panzer Mark IV", tris vienintelius Vermachto sunkiuosius tankus.

Sąjungininkų smūgis galėjo būti sėkmingas, jei 7-ajam "Panzers" nebūtų vadovavęs žmogus, kuris vėliau išgarsėjo Šiaurės Afrikoje - generolas Ervinas Rommelis. Jis surengė imitacinį atsitraukimą. Kai prancūzai džiugiai nusekė paskui jį, jis staiga atsuko į juos savo šarvuočius, sukruvino ir sustabdė jų judėjimą į priekį, tada išsklaidė išsigandusius britus, kurie manė, kad jis evakuojasi iš Cambrai. Kai vieną jo koloną kaime sulaikė dvidešimt prancūzų sunkiųjų tankų, jis įsakė vienam "Panzer IV" nustebinti priešų užnugarį. Jo įgula metėsi į priešą įnirtingai šaudydamas iš 75 mm kalibro patrankų iš arti, maždaug per dvidešimt minučių nukovė 14 didžiųjų "Char B", o likusius privertė pasiduoti. Per visą kampaniją sąjungininkai nė karto nebuvo pasiekę ko nors panašaus į tokį įspūdingą veiksmą. Nors kiekvienas jo "Panzers" susidūrė su penkiais priešais, Rommelis užtruko su sąjungininkais pakankamai ilgai, kad atskristų "Stuka" bombonešiai, kurie sulėgino su žeme visus lauke buvusius prancūzų ir anglų tankus.

Kitą dieną, gegužės 21 d., vokiečių puolimas pasuko į šiaurę, link Bulonės ir Kalė uostų Lamanšo sąsiauryje, kad būtų nutraukta bet kokia tolesnė pagalba iš Didžiosios Britanijos. Suprasdami jo svarbą, B.E.F. kariai ėmėsi desperatiškos gynybos, kuri truko penkias dienas, intensyviai apšaudant ir atakuojant iš oro. Kritus šiems gyvybiškai svarbiems uostamiesčiams, sąjungininkai surengė dar vieną skaičiumi didžiulį kontrpuolimą, į kurį įsitraukė britų pajėgos ir Prancūzijos pirmoji armija, puolanti iš šiaurės, o Prancūzijos septintoji ir dešimtoji armijos puolė iš pietų; tarp jų buvo didžioji dalis vokiečių šarvuočių. Papildomi R.A.F. "Spitfires" ir "Hurricanes" skrido iš savo bazių Anglijoje, kad pridengtų prancūzų "Dewoitines", "Bloch" ir "Morane-Saulniers". Kol "Messerschmitts" su jais

grūmėsi danguje aukštai virš galvų, nardomieji bombonešiai "Stuka" nutraukė prancūzų ir britų kontrataką, kurį dar labiau sutriuškino sunkioji artilerija, o po to *perversmą* atliko pėstininkai. Prancūzijos ir Didžiosios Britanijos kariuomenės atitraukimas tęsėsi; šį kartą - galvotrūkčiais Paryžiaus link.

Tačiau sąjungininkų reikalas dar nebuvo pralaimėtas. Daugybė prancūzų kariuomenių vis dar buvo nepaliesta su visa savo amunicija ir atsargomis, o tankų pajėgos po dviejų savaitių nepaliamamo įtempto važiavimo ir kovų sumažėjo iki 30 %. Visoms sąjungininkų pajėgoms vadovavęs generolas Maksimas Veigandas (Maxime Weygand) ruošėsi pradėti totalinį puolimą, kad atgautų Kambrai, kur silpna vokiečių gynyba negalėjo tikėtis, kad atlaikys aštuonias sąjungininkų divizijas. Tačiau tam, kad operacija pavyktų, buvo būtina britų sausumos pajėgų, ypač tankų, pagalba ir, svarbiausia, RAF parama. Veygando puolimas buvo sėkmingas ir iš tikrųjų jau buvo pradėtas, kai, jo nuostabai, britai pasuko uodegą ir pabėgo į Diunkerką. Generolas lordas Gortas, vadovavęs B.E.F., gavo asmeninį naujojo ministro pirmininko Vinstono Čerčilio (Winston S. Churchill) įsakymą palikti savo sąjungininkus prancūzus ir belgus lauke, nepranešus jiems apie tai. Veygando puolimas žlugo, ir Prancūzijos likimas buvo nulemtas. Čerčilis garsiai pasmerkė karalių Leopoldą kaip "išdaviką", nors monarchas jam pranešė likus penkioms dienoms iki Belgijos kapituliacijos; tai buvo penkiomis dienomis daugiau, nei britai pranešė savo žemyno sąjungininkams.

Birželio 5 d. prasidėjo Vermachto operacijos prieš likusias sąjungininkų pajėgas pietuose. Jau kitą dieną vokiečių pajėgos prasiveržė per Somos žemupį, pasiekė Aisnės upę ir netrukus sutriuškino ryžtingai nusiteikusius prancūzų Dešimtosios armijos karius (kuriems po paliaubų vokiečiai atidavė ypatingą pagarbą už beviltišką drąsą). Prie jų prisijungė britų 51-osios aukštutinės divizijos pėstininkai, kurie, atkirsti nuo savo į Diunkerką vykstančių draugų, bėgo į Sent Valeri, tikėdamiesi, kad taip pat bus evakuoti. Jiems nepasisėkė ir birželio 12 d. jie pasidavė. Kelios dienos prieš šiuos nelaimingus įvykius lordo Gorto nelaimingi kariai telkėsi Diunkerkio paplūdimiuose - 220 000 jų kartu su 120 000 prancūzų ir belgų. Panzeriai puolė prie uolų, iš kurių atsiveria vaizdas į smėlyje klūpančius demoralizuotus sąjungininkus.

Vokiečių vadai jau ketino paskelbti jiems ultimatumą, kurio jie negalėjo atsisakyti - pasiduoti arba būti sunaikinti, - kai fiurerio direktyva įsakė savo pajėgoms sustabdyti ugnį, kad sąjungininkai galėtų evakuotis. Kiekvienas vermachto karys buvo apstulbęs iš netikėjimo. Kaip po ketverių metų paaiškino belgų SS vadui Leonui DeGrelui, Hitleris paleido britus prie Diunkerkio, nes tuo metu vis dar puoselėjo viltis dėl jų draugystės ir bendradarbiavimo: "Privertus juos pasiduoti arba sunaikinti, jie niekada nebūtų galėję derėtis". Išleisdami juos namo, britų valdžia ir patys žmonės būtų tinkamai supratę jo gestą kaip tik tokį, koks jis buvo:

nuoširdus žingsnis link kovos pabaigos ir susitaikymo pradžios.

Vietoj to Čerčilis ir jo propagandistai neįtikėtiną Hitlerio pasiūlymą, istoriškai unikalų dėl savo dosnumo, pavertė atvirksčiu. Jo bandymas pasiekti taiką buvo vaizduojamas kaip pralaimėjimas, kurį lėmė nesugebėjimas sutriuškinti anglų kareivių, net jiems traukiantis. Dėl to britų moralė namuose pakriko, nes vokiečiai buvo vaizduojami kaip nusivylę ir nugalėti. Apgautiems britams niekada nebuvo leista sužinoti, kad jų sūnūs, vyrai, tėvai ir broliai buvo išgelbėti ne dėl improvizuotos jachtų flotilės, perplaukusios Lamanšo sąsiaurį, o dėl to, kad fiureris atsisakė pralieti daugiau arijų kraujo žydų išprovokuotame kare.

Vadinamasis "Diunkerko stebuklas" buvo tik Adolfo Hitlerio darbas. Kad ir koks kilnus būtų buvęs jo gestas, Londono valdžia jį visiškai nuvertino. Daugiau kaip pusė milijono priešo karių, kuriuos jis pasigailėjo 1940 m., neįvertino to, ką jis dėl jų padarė, dėl sumanios propagandos, kurią vykdė Čerčilis ir kiti. Jie grįžo po kelerių metų ne kaip draugai, kuriuos jis tikėjosi iš jų padaryti, bet kaip keršto ištroškę žudikai. Geriau jau būtų išžudęs visus iki vieno, nei bandęs siųsti juos namo kaip savo geros valios pasiuntinius, ko jie nesugebėjo suprasti.

Bet kuriuo atveju toks sunaikinimas nebūtų buvęs būtinas. Turėdami galimybę garbingai pasiduoti visiškai beviltiškoje situacijoje, su kuria susidūrė Diunkerko paplūdimiuose, lordas Gortas ir jo B.E.F. būtų buvę priversti sudėti ginklus, kaip ir jų 51-osios aukštutinės divizijos bendražygiai panašioje situacijoje prie Sent Valeri. Žymiausias Anglijos karo istorikas seras Basilas Liddelis Hartas (Basil Liddell Hart) apie Diunkerką sakė: "Niekada nebuvo didesnės katastrofos, kurios būtų buvę galima išvengti" (Walsh, 42). Nors Čerčilis viešai neigė, gėdingą pasitraukimą iš Diunkerko paversdamas britų triumfu, privačiai jį apibūdino kaip "milžinišką karinę katastrofą" (ten pat, 43). Imperijos generalinio štabo viršininkas generolas Ironside'as prisipažino Anthony'ui Edenui: "Tai britų imperijos pabaiga" (ibid.).

Praėjus mažiau nei dviem savaitėms po to, kai paskutinis "Tommy" išplaukė namo, Vokietijos pajėgos įžengė į Paryžių. Kaip ir anksčiau Varšuvoje, politikai, atsakingi už karo paskelbimą Reichui, pabėgo, palikdami savo žmones pralaimėjimo sukuryje. Philippe'as Petainas, garbingas Pirmojo pasaulinio karo didvyris ir generolas, suformavo naują vyriausybę, kuri birželio 25 d. pritarė paliauboms. Petainas buvo išmintingas pasirinkimas, nes fiureris jį gerbė, todėl kapituliacijos sąlygos buvo švelnios, kaip parodė Hitlerio dosnus elgesys su Prancūzijos laivynu. Net priešiška nusiteikę "Time-Life" knygos (*"The Luftwaffe"*, p. 44) autoriai turėjo pripažinti: "Šios dvi kampanijos - Skandinavijoje ir po mėnesio per Vakarų Europos lygumas - buvo vienos iš puikiausių šiuolaikinių karinių operacijų." Jei taip, tai dėl jų sėkmės didžiąja dalimi kaltas Adolfo Hitlerio ir jo sukurtos nacionalsocialistinės valstybės vaizduotės genijus. Jokia kita tauta istori-

joje, turėdama mažesnę skaičių ir net dažnai technologiškai pranašesnę klasę, nebūtų galėjusi per tokį trumpą laiką įveikti tokių galingų priešininkų. Nieko panašaus iki tol nebuvo nutikę.

Kampaniją Vakaruose laimėjo fiurerio įžūlumas ir nuojauta, kurią labiausiai išreiškė jo esesininkai, kurių lemiamų kovinių pasiekimų vengė aristokratiški Vokietijos generalinio štabo snobai. Vis dėlto *Adolfo Hitlerio* asmens sargybinių (*Leibstandarte Adolf Hitler*) kariai užėmė strateginius Olandijos kanalus, kol jie dar nebuvo susprogdinti, ir taip padarė įmanomą "*Blitzkrieg*." Jie per tris dienas užėmė Roterdamą ir vadovavo visam puolimui, per 24 valandas per Prancūzijos teritoriją nužygiavę 120 mylių. Žaibiškai užėmęs Somą, SS *Totenkopf* ("Mirties galva") pulkas atvėrė kelią į Paryžių. Didžia dalimi dėl nepakartojamo karių meistriškumo jauna arijų dvasia Prancūzijos mūšio laukuose sutriuškino senąją žydų demokratijos pasaulį. Sąjungininkai - visi jų kovotojai ir fabrių darbininkai - buvo apgailėtini žydų planų, kurie neturėjo nieko bendra su "Lenkijos gelbėjimu", "neutralių valstybių gynimu" ar "nacių pasaulio užkariavimo sustabdymu Prancūzijoje", kvailiai. Tai buvo akivaizdžiai akivaizdūs šibolilai, emociškai sukonstruoti pagonių vartojimui.

Dvarų istorikai ir žiniasklaidos propagandistai Hitlerio sėkmę vis dar vaizduoja kaip "tragediją", tačiau iš tikrųjų tai buvo nacionalsocialistų organizacijos ir puikių kovinių sugebėjimų triumfas prieš apgautus žydų valdomų valstybių, siekiančių rasinės savižudybės, pakalikus ir ideologinius nykštukus. Vakarų kampanija parodė, kad rasiškai sąmoningas, vien tik arijų kovotojų būrys gali nugalėti skaičiumi pranašesnę, rasiškai mišrų priešą, pavyzdžiui, britus, prancūzus ir olandus su jų spalvotais kolonijiniais būriais iš Indijos, Senegalo ir Indonezijos.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

November 1936 Ausgabe 1975 20. April 2017 12.06

Der Kampf geht weiter !

Seitdem Hitler nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 in der nationalsozialistischen Bewegung nicht als ein Mann in der Geschichte und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Identität von Volkstum, Vererbung, Verflechtung und Verwurzelung haben nicht ausgereicht, das Leben der gesamten Welt unsere hell glühende Vision, Adolf Hitler zu erblicken.
Alle Nationalsozialisten und sonstige arbeitsfähige Völker- und Rassenmenschen sollen Hitler an seiner Kampfbahn zur Erfüllung seiner Visionen.
Die Bewegung ist zwar wieder geworden, aber die Größe des biologischen Volkes ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.
Der Kampf geht weiter in allen Teilen, das Volkstum – gegen alle, was auch Völker (-) zu begehren, seine Vision und Erneuerung, Überwindung und Fortentwicklung.
Ob "Hitler" oder "Hitler", ob in Wahrheit oder im Traum, ob als Propagandafunktion, ob als auf seine Schicksalskraft, ob als auf seine Schicksalskraft, ob als auf seine Schicksalskraft, ob als auf seine Schicksalskraft.
Hitler Hitler!
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

NS naujienų biuletenis
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Priekinė ataskaita
Interviu su Molly

Trečioji dalis

NSK: Dabariniai jų projektai akivaizdžiai susiję su filosofija ir menu.

Apibūdinkite savo požiūrį į tokių temų povokį politiką.

Molly: Daugiasia dėmesio skiriu Adolfui Hitleriui ir "Žmonijos sėmėjui" (www.measuringthethirdreich.com/truth.htm). Dabar jau turu 21 puslapį, o dar tiek daug turu padaryti. Antrojo pasaulinio karo studijos yra absoliutus informacijos laukas. Ieškai informacijos apie visą dalyką, o randi dar du dalykus, kuriuos reikia išnirti. Jautiesi tarsi archeologas, atkasinantis palaidotą praeitį. Praeiti, kurios jie ne-norėtų iškelti į dienos šviesą. Už informacijos ir nuotraukų atgildą vėl galime padėkoti internetui. Metams bėgant si įvairių žemės kampelių į paviršių iškilo tin rėmų daiktai. Dažnai atrodo, kad tai

 the NEW ORDER
Number 176 (133) Founded 1975 April 26, 2017 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.
Discards of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinship fight side by side for the preservation of our White folk.
The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.
The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and racism.
Whether "Hitler" or "Hitler", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!
Hitler Hitler!
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

NSDAP/AO yra didžiausias pasaulyje
Nacionalsocialistinės propagandos tiekėjas!
Spausdinti ir internetiniai periodiniai leidiniai daugeliu kalbų
Šimtai knygų daugeliu kalbų
Šimtai svetainių daugeliu kalbų

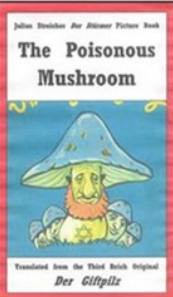
SS Defender
against Bolshevism
by Reichsführer SS Heinrich Himmler

Translated from the SS Original

Julius Streicher der Stürmer Picture Book

The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Historisch Beilagen

Hitler in Italy

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint – Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch

The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BDK

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!